ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ
ΑΙΓΑΙΟΝ
ΙΟΝΙΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ
ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ
ΚΡΗΤΗ
ΚΥΠΡΟΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛ.
ΚΑΡΠΑΘΙΟΝ ΠΕΛ.
ΛΥΚΙΟΝ ΠΕΛ.
ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΤΑΣΙΣ
ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ
ΣΥΝΟΡΑ
ΚΛΙΜΑΞ
1911:64.679 Τετρ. Χιλιόμ. 2,632,000 Όροθ. γραμμή τῷ 1917. 1:3,500,000
1913:120.125 » » 5,050,000 » » 1913.
1920:173.779 » » 7,156,000 Ἡ σημερινὴ Ἑλλάς. Οὐδετέρα Ζώνη

Το αναπάντητο για πολύ καιρό ερώτημα «ποιά η καταγωγή των Ελλήνων», παρέμεινε από την α΄ ημέρα ίδρυσης του Νεώτερου Ελληνικού κράτους μέχρι τις μέρες μας στην σκιά της ενημέρωσης και την παρασκιά της επιστημονικής έρευνας. Έτσι στην πάγια αυτή κατάσταση άγνοιας και παραπληροφόρησης άνθισαν χίλιες δυο φλυαρίες και δηλητηριώδη ψέμματα. Κατευθυνόμενα άλλοτε από την υπερφίαλη προστράτεια μανία αυτοανάδειξης ντόπιων και ξένων τσαρλατάνων και άλλοτε από τα οργανωμένα ανθελληνικά συμφέροντα. Λόγος και νόμος σιωπής η φυλογνωσία του Ελληνισμού που οι ελάχιστες φιλότιμες προσπάθειες εμπνευσμένων ερευνητών δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν. Είτε από έλλειψη διάδοσης, είτε από πολιτική περιθωροποίηση. Έτσι φθάνουμε στην τωρινή Ελλάδα όπου η ακαδημαϊκή έρευνα όση μπορεί εμβρυώδικά να υπάρχει μετά την αποχώρηση του Κούμαρη και το θλιβερό ενδιάμεσο ευτράπελο του «Παντογνώστη» Πουλιανού μέσα σ' ένα στερημένο από ενδιαφέρον πανεπιστημιακό κατεστημένο-μοιραία ακολουθεί την στατιστικολογία της Ποσοτικής και τις δειλές διαπιστώσεις του μεταπολεμικού εβραιοκρατούμενου περιορισμένη σε απολίτικους βερμπαλισμούς και επιστημολογικές εστετίστικες αναζητήσεις.

Αυτές ακριβώς οι δομικές και θεσμικές πραγματικότητες στον παγκόσμιο μεταπολεμικό βόρβορο των ιδεών και στον τόπο μας πολλαπλασιασμένος από τον αρνητισμό, την αφέλεια και τις πλάνες αρμοδίων και κοινού δεν παύει να ενεργεί σιωπηρά μα και ενισχυτικά στα μύχια ψυχοπαθογόνα και ανέκφραστα συμπλέγματα του Νεοελληνισμού. Έτσι από εμας τους Εθνικοσοσιαλιστές, για εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές και για τον Λαό είναι καθήκον ν' απαντηθεί επιτέλους με την δέουσα καθαρή αλήθεια. Αυτό το νόημα έχει το παρακάτω εκλαϊκευμένο και απλουστευμένο — όσο επιτρέπει η αναγκαιότητα της σαφήνειας και συνάφειας των νοημάτων — άρθρο. Αυτοτελές μικρό πόνημα, μέρος μιας ανάλογης σειράς ανάλογου αντικείμενου δημοσιευμάτων μας που θ' ακολουθήσουν.

Για πάμπολλους αιώνες πριν από την ανάπτυξη της αρχαιολογίας και της φυλογνωσίας, σε πειθαρχημένες αυτεξούσιες και πλήρεις επιστήμες η ιστορία μας (και κατά συνέπεια, η φυλετική ιστορία μας) σαν Λαού άρχιζε με τον Ηρόδοτο και μονάχα ο θείος Όμηρος ήταν το αστραφτερο κάτοπτρο που πάνω του αντανακλούσαν φωτοβόλα οι λεπτομέρειες εκείνου του μακρυνού λαμπρού Ελληνικού παρελθόντος. Ωστόσο, απ' τα τέλη του 19ου αιώνα ως τις ημέρες μας, με ιδιαίτερη έξαρση στα μεσοπολεμικά χρόνια, μεγάλες πρόοδοι και ανακαλύψεις έγιναν στην ιστορική έρευνα, την γλωσσολογία, την ανθρωπολογία. Επίσης σπουδαίοι επιστήμονες όπως ο πολύς J. Myres, ο Fürst, ο Κούμαρης έρριξαν άπλετο φως πάνω στην σκοτεινή περίοδο της φύτρας των ριζών του Ελληνικού Λαού δηλαδή στην ίδια την αρχή της Ιστορίας του Έθνους. Μαζί με τις εργασίες των κορυφαίων ανθρωπολόγων και εθνολόγων Topinard, Gobineau, Fischer, Günther, Eikstedt, Coon, μας δίνεται η δυνατότητα να παραθέσουμε μια συνθετική άποψη αυτής της βιοϊστορικής διεργασίας που κλείνεται στο δίπολο Ελληνισμός-Ελληνική Ιστορία και Πολιτισμός. (Ιδιαίτερα με την φυσική ανθρωπολογία και την «σκελετική μνήμη», της).

Σε γενικές γραμμές ο κεντρικός άξονας της διεργασίας αυτής μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

Στην διάρκεια της Νεολιθικής εποχής η Ελλάδα συνδέονταν επικοινωνιακά (;) και πολιτιστικά με την Βόρεια Αφρική και το υπόλοιπο τμήμα της Μεσογειακής Λεκάνης.

Τα μόνα κρανία της εποχής που είναι γνωστά είναι όλα του Τυπικού Μεσογειακού Φυλετικού τύπου. Στην πρώιμη εποχή των Μετάλλων μετανάστες-άποικοι από το νησιωτικό σύμπλεγμα των Κυκλάδων έχοντας προέλευση και καταγωγή από την ανθρωπογενή εύφορη Μικρασιατικη περιοχή, μετέφεραν τον χαλκό και την κατεργασία του στην κυρίως Ελλάδα, μαζί με την λατρεία της Μάνας-Θεάς και κατέλυσαν κι' απ' τις δυο πλευρές του σημερινού Ισθμού της Κορίνθου. Στο μεταξύ ο Λαός της Διακοσμητικής και Γεωμετρικής Αγγειοπλαστικής με προέλευση Δουνάβια (παραδουνάβια και κύρια υπερδουνάβια) κατέβηκε από τον Βορρά προς τον Ελλαδικό χώρο οδηγημένος από τα ισχυρά πρωτοπόρα

φύλλα πού ήσαν γνώστες της Γραμμικής αγγειοπλαστικής (που από τώρα και στο εξής θ' αναφέρουμε σαν «Γεωμέτρες»). Έτσι γίνεται φανερό ότι περί τα 2100-1900 π.Χ. υπήρχαν από βιοπολιτιστική άποψη στην Ελλάδα τρία στοιχεία Ελλαδικού (και φυσικά όχι κατ' ανάγκη Ελληνικού) πληθυσμού σε ικανούς αριθμούς: α) Εντόπιοι Νεολιθικοί Μεσόγειοι, β) Δουνάβιοι οδηγούμενοι από τους «Γεωμέτρες» που εισήλασαν απ' τον Βορρά και γ) Κυκλάδιοι πληθυσμοί απώτερης Μικρασιατικής καταγωγής. Μεταξύ του 2100 και της ομηρικής περιόδου (εως το 800 π.Χ.) η Ελλάδα δέχτηκε τρεις ακόμη εισβολές: α) από πληθυσμούς «Γεωμέτρων» του βορρά — που ο Myres ονομάζει Κουργανούς (Kurgans), όρο που πρόσφατα ξαναχρησιμοποίησε η Marija Gibutas, και που πηγάζει από τους θολωτούς τάφους που αυτοί κάνουν έντονη χρήση τους ενώ και οι Δουνάβιοι επίσης χρησιμοποιούσαν —. β) Από Μινωίτες της Κρήτης που ίδρυσαν την βάση των μακρών γενεολογιών, δηλ. δομές για μελλοντικές δυναστείες αρχόντων στις Θήβες, Αθήνα, Μυκήνες κι' αλλού. Οι περισσότερες τέτοιες εισβολές έγιναν μεταξύ 1700-1400 π.Χ. (αιτία και μνήμη των Μινωικών εισβολών στην Ηπειρωτική Ελλάδα ο Μύθος του Βόρειου Έλληνα Ήρωα Θησέα). γ) Από τους «θεογέννητους» νεοφερμένους πολεμιστές-ήρωες και τις φατρίες τους όπως ο Ατρέας, ο Πέλοπας κι άλλοι μυθοειδείς ιστορικοί ήρωες (που ο Πουλιανός τόσο προσπαθεί να αλλοιώσει την ιστορικότητα και την ύπαρξή τους λησμονώντας τον νατουραλισμό της φάρας στην ερμηνεία του Μύθου). Αυτοί οι θεογέννητοι ήρωες-άρχοντες γνώστες της Ελληνικής κατέλαβαν εξ' εφόδου είτε με τις έφιππες ορδές τους είτε με τα μονόξυλά τους διασχίζοντας το Αιγαίο τους θρόνους των εντόπιων βασιλείων-μικροπόλεων και νυμφεύτηκαν τις κόρες των Μινωίτικης προέλευσης Βασιλέων.

Τούτοι οι περήφανοι βόρειοι τραχείς μαχητές και έξυπνοι πολεμιστές-ηγέτες έπαιξαν στην Χαραυγή της Ιστορίας μας σαν Λαού τον ρόλο των Βαράγγων (Viking) στην Ρωσσική, ή των Νορμανδών στην Αγγλική Ιστορία (όπως ευφυέστατα παραλληλίζει ο Myres) έγιναν οι ήρωες του Τρωικού Πολέμου, του αγώνα που ο θείος βάρδος ο Όμηρος εξύψωσε με την ποίησή του σε ιδεώδες της Αρίας κοινωνίας και του Αρίου δόγματος της Μάχης και της Νίκης.

Όπως βέβαια διακρίνεται με σαφήνεια απ' τα κείμενα της Ιλιάδας οι επιτιθέμενοι Έλληνες άρχοντες, ορμητικοί, τυχοδιώκτες και άγριοι πολεμιστές ήταν συγγενείς με τους Τρώες του Βασιλιά Πριάμου. Οι ομηρικοί ήρωες όπως παρουσιάζονται μεγαλόπρεποι στα έπη του ιερού βάρδου ήσαν οι πυρήνες μικρών μαχητικών ομάδων των «συντροφιών», συγγενών με κοντινή ή μακρινή συγγένεια προς τον αρχηγό. Συνόλων δηλ. ανδρών άλλων αναδεδειγμένων κι άλλων άσημων που όλοι τους είχαν δεσμούς με τον επικεφαλής ήρωα.

Το σύνολο της δύναμης του Ελληνικού στρατού συντίθετο από αποστολές-αντιπροσωπείες των διάφορων βασιλείων της Ελλάδας. Τούτα τα βασίλεια είχαν διαφορετικής καθαρότητας φυλετική σύσταση, πράγμα που χτυπητά φαίνεται στο παράδειγμα του δύσμορφου και είρωνα Θερσίτη, ο οποίος δεν νοιάζεται να συντρίψει τους Τρώες, περιφρονεί με την κοινή βούληση, προσβάλλει τον σκοπό ώσπου ο Πηλείδης τον σκοτώνει με την γροθιά του.

Οι μετα-Ομηρικοί δηλ. της Σιδηράς Εποχής εισβολείς από Βορρά, ξεχύνονται σε κύματα από το 1800-1100 π.Χ. στην Αχαϊκή-Μυκηναϊκή Ελλάδα και την καταλαμβάνουν. Οι Δωριείς, που έμειναν είτε στον Όλυμπο, το Βόιο ή την Ν. Πίνδο απομονωμένοι από την πολεμική παρουσία των Θηβαίων κι' άλλων αχαϊκών κρατοπόλεων. Ομόχρονοι άποικοι με τους προγενέστερους τους Αχαιούς έμειναν εκεί αποκλεισμένοι για αιώνες και μεταφέροντας το σίδερο από τους Ιλλυριούς συγγενείς γείτονες ή από την Μικρασία όπου είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται επιβλήθηκαν στους χαλκοντυμένους Αχαιούς.

Έτσι μ' αυτά που γράψαμε παραπάνω γίνεται εύκολα αντιληπτό πως οι Έλληνες της θαυμάσιας περιόδου του λαμπρού Αθηναϊκού πολιτισμού του «χρυσού αιώνα» ήταν σαφώς το παράγωγο κράμα διαφορετικών φυλετικών και «εθνικών» πηγών, όπως εξάλλου δείχνει η εξέλιξη της γλώσσας μας.

Αυτές ακριβώς τις απόψεις της πολυδυναμικής αρχικής σύνθεσης του Ελληνικού Λαού από διαφορετικούς Αρίους Λαούς και φύλα καθώς κι' από ελάχιστα προ-Άρια στοιχεία που απόμειναν (ιδιαίτερα στην ύπαιθρο κι' όχι στις κατειλλημένες πόλεις-κράτη) μπορεί να υποστηρίξει η ανευρισκόμενη «σκελετική» μνήμη.

Έξι κρανία από τον Άγιο Κοσμά της Αττικής αναπαριστούν έκδηλα την περίοδο ανάμειξης Νεολιθικών Μεσόγειων, Δουνάβιων και Κυκλάδιων στοιχείων μεταξύ του 2500-2200 π.Χ. 3 δολιχά, 1 μισοκέφαλο και 2 βραχυκέφαλα. Όλα στενοπρόσωπα, λεπτόρινα, ψηλούς οφθαλμικούς κόγχους. Μπορούμε απ' τα κρανία αυτά να κάνουμε κατά συνέπεια μία βάσιμη υπόθεση πως ήταν παρών ένας Κρητικός Μεσόγειος τύ-

πος καθώς και ο Κυπριακός Διναρικός Τύπος. (Για τον χώρο του Μείζονος Ελληνισμού και την ανθρωπολογία του θα επανέλθουμε).

25 Μεσοελλαδικά κρανία αναπαριστούν την περίοδο μετά την άφιξη των «Γεωμέτρων» και των Κουργανών, φύλων που όπως είπαμε ήρθαν κατ' ευθείαν από τον Βορρά την περίοδο που οι Μινωίτες κατακτητές καταλάμβαναν την εξουσία στα ηπειρωτικά κέντρα ερχόμενοι απ' την «αυτοκρατορία» τους στην Κρήτη. Απ' αυτά τα 23 κρανία προέρχονται από την Ασίνη και 2 από τις Μυκήνες. Περριτό βέβαια να υπενθυμίσουμε πως ο πληθυσμός αυτής της περιόδου είναι πολύ μεικτός. Έτσι από τα συνολικά 25 κρανία μόνο 2 είναι βραχυκέφαλα, αρρένων, σχετίζονται δε και με πολύ κοντό ανάστημα. Το ένα είναι μεσαίου μεγέθους, ψηλού κρανιακού θόλου λεπτόρρινο και λεπτοπρόσωπο, το άλλο εξαιρετικά πλατυπρόσωπο και χαμαίρρινο. Αντιπροσωπεύουν αυτά τα δύο βραχυκέφαλα κρανία ανθρ. τύπους, που ανάλογοί τους βρίσκονται γύρω μας στην Ελλάδα του σήμερα. Τα δολιχοκέφαλα κρανία δεν είναι ομοιογενούς τύπου, μερικά έχουν ψηλούς θόλους κρανίου και εκσεσημασμένα υπερόφρυα τόξα με βαθειά ριζορίνια «εντυπώματα», θυμίζοντας έτσι κάποια απ' τις μεγάλες ποικιλίες Νεολιθικών δολιχοκέφαλων τύπου «Γεωμέτρων» και Long Barrow (Σκελετοί Νεολιθικοί που βρέθηκαν σε Μεγαλολιθικά μνημεία των Βρεττανικών νησιών μ' ενιαίο τύπο).

Δεν χρειάζεται μετά απ' όσα γνωρίζουμε μέσω της ιστορίας να θυμήσουμε πως και «Γεωμέτρες» ή «Μεγαλολιθικοί» (τύπου Long Barrow) Λαοί ήταν παρόντες στην Δανία και την Σουηδία εκείνη την περίοδο. [Γεγονός που τονίζεται ιδιαίτερα σήμερα όταν σε αιματολογικές μελέτες αντιγόνων 13 τύπων (σύστημα ΑΒΟ, Duffy, Luthevan, κλπ.) οι ποσοτικές αναλογίες (να η χρησιμότητάς της ποσοτικής ανθρωπολογίας!) ικανού δείγματος Ελληνικού πληθυσμού έχουν άψογη στατιστική ομοιότητα με τα πορίσματα των ανάλογων μελετών στους Σουηδούς].

Τα υπόλοιπα δολιχοκέφαλα κρανία είναι πιθανότατα τα περισσότερο αληθινά αντιπροσωπευτικά του συνόλου μεγέθους του ελληνικού πληθυσμού στην Μεσοελλαδική εκείνη περίοδο, έχουν δε λεπτοϋφή υπερόφρυα τόξα, υψιρρινία όπως τα Κρητικά και Μικρασιατικά κρανία της ιδίας εποχής. Είναι κρανία κοντόσωμων σχετικά σκελετών (ενώ μερικά με μεγαλύτερο μέγεθος αντιστοιχούν φυσικά σε ψηλότερους σκελετούς, όπως αναμένονταν). Γι' αυτά τα κρανία δεν μπορεί να ειπωθεί μ' απόλυτη σαφήνεια ότι πρόκειται για «Δουνάβιο» τύπο αλλά τα Βόρεια στοιχεία είναι σαφώς αρκετά. Έτσι τηρούμε την γνήσια επιβεβλημένη από την αλήθεια επιφύλαξη και δεν γινόμαστε αφοριστικοί.

41 Υστεροελλαδικά κρανια που χρονολογου-

νται από 1500-1200 π.Χ. και προέρχονται από την περιοχή της Αργολίδας μπορεί να περιλαμβάνουν και κάποιον απ' τους «Θεογέννητους» πολεμιστές. Απ' αυτό ένα πέμπτο είναι βραχυκέφαλα κύρια του Κυπριακού-Διναρικού τύπου. Απ' τα δολιχοκέφαλα τα περισσότερα είναι τα βαρύτερα, μεγαλύτερα και παχύτερα σχετικά καθ' αυτό βόρεια ενώ τα λιγότερα τα μικρότερα, λεπτότερα Μεσογειακά. Προφανώς εδώ οι «Γεωμέτρες» είναι έκδηλα παρόντες καθώς και οι άλλοι βόρειοι τύποι (Δουνάβιοι ή άλλοι). Η απόκλιση αυτή προς την «Βορειότητα» στα κρανία της υστεροελλαδικής περιόδου πιστοποιεί με σαφήνεια την παρουσία των κατακτητών βόρειων φύλων, προγόνων πια των ομηρικών Ηρώων, «Ελλήνων» στη μέγιστη τους αναλογία.

Μέχρι τώρα αναφερθήκαμε με την μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια απ' το περιορισμένο του χώρου και της λεπτομέρειας στην περίοδο του Χαλκού. Κατ' αντίθεση με την ικανή υπάρχουσα μελέτη από φωτισμένους ειδικούς γι' αυτήν την περίοδο, σχετικα με την Ελληνική φυλετική ιστορία για την κλασσική περίοδο της ιστορίας δεν υπάρχουν πλήρεις ή λεπτομερείς δουλειές. Βέβαια μπορούμε να υποθέσουμε πως μέχρι την κορύφωση του δουλεμπορίου στην Αθήνα, την Κόρινθο κι' άλλα κέντρα κατασκευής και εμπορίου θα υπήρχε λίγη διαφοροποίηση απ' την υστεροελλαδική περίοδο ως καμία. Εφόσον χρονολογικά ενέχεται η πιθανότητα ένα σκελετικό εύρημα να εμπίπτει στα χρόνια που αυξήθηκε η εισροή δούλων δεν μπορεί να είναι αξιόπιστο κριτήριο και μέτρο Ελληνικότητας. Όπως αναφέρει ο αείμνηστος C. Fürst στα κρανία Αργολικής προέλευσης το Μεσογειακό στοιχείο είναι έκδηλο μονάχα σε 6 κρανία «πρωτογεωμετρικής» περιόδου. Ανάλογα ο πολύς Κούμαρης με μέτρηση των κρανιακών δεικτών σε αρκετά κρανία της εποχής διαπιστώνει ότι η μεσοκεφαλία κυριαρχούσε σε ολόκληρη την Ελλάδα στην διάρκεια της κλασσικής περιόδου καθώς και στους Ελληνιστικούς και Ρωμαϊκούς χρόνους. Έτσι ο μέσος κρανιακός δείκτης για τα κρανία των Αθηνών της χρυσής εποχής βρέθηκε 75,6 σε 30 κρανία. Αυτή η Μεσοκεφαλία σε συνδυασμό με την λεπτοτοιχωματική δομή σε πολλά κρανία μπορεί να οδηγήσει στην υπόθεση ενός φυλετικού Βορειο-Μεσόγειου κράματος με πιο πολύ το Μεσόγειο στοιχείο. Οι περιοχές των Ανατολικών μας αποικιών στην Μικρασιατική κύρια ζώνη δείχνουν σύμφωνα με σχετική μελέτη του O. Schumacher ανάλογη υφή μ' εκείνη της Μητροπολιτικής Ελλάδας. Έτσι μ' αυτήν την μοιραία περιορισμένη αναδίφησή μας διαπιστώσαμε πως με τον διαφυλετικό αρχικά και κατόπιν ενδοφυλετικό αγώνα από την 2η π.Χ. χιλιετηρίδα εως την κλασσική περίοδο διαμορφώθηκε και σφυρηλατήθηκε ο φυλετικός κορμός του Ελληνισμού που δημιούργησε τον Αξεπέραστο πολιτισμό μας. Αλλά βέβαια παραμένει καθοριστική η διαπίστωση του Clotz πως η κάθοδος των πρώτων Ελλήνων στον χώρο αυτό της Νότιας Βαλκανικής ήταν το καθοριστικό εκκλητικό σημείο αυτού του θαύματος άσχετα με το ποιοί Άριοι (και ήταν αρκετοί μη Έλληνες Άριοι κάτοικοι ήδη εδώ) η μη-Άριοι λαοί είχαν κατοικήσει πριν την Ελλάδα.

Εδώ θα ήταν χρήσιμο να θυμίσουμε κλείνοντας την πρώτη αυτή αναφορά μας στην Φυλετική Ιστορία του Λαού μας πως η λογοτεχνία και η τέχνη των αρχαίων χρόνων προσφέρουν εκτενή ενδεικτικά κι' αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τις χρωστικές και τα κρανιοπροσωπικά χαρακτηριστικά των προγόνων μας.

Οι Ολύμπιοι Θεοί, γονείς αρκετών ημιθέων ηρώων ήσαν στην πλειονότητά τους ξανθοί, με φιλντισένιο, πάλευκο δέρμα και χρυσομάλληδες. Η Παλλάδα-Αθηνά, θέα της φυλής, της Σοφίας και της Αγνότητας του Αγώνα είχε γαλάζια μάτια μ' απ' την άλλη ο θαλασσοκράτορας Ποσειδώνας ήταν σκουρομάλλης. Οι θεοί της Ομηρικής εποχής λίγο διαφέρουν απ' τους απογόνους τους με την «ξανθή κόμη» και τις «λευκόλευες» κυρίες τους. Μα υπήρχε ο κήρυκας του πολυμήχανου Οδυσσέα ο μελαχρινός Ευρυβάτης, ο κοκκινομάλλης γιος του ισόθεου Πηλείδη, ο άγριος και γενναίος Νεοπτόλεμος (κλαδί ίσως από μια καστανή μάνα). Οι γυναίκες των Αθηνών του 5ου αιώνα χρησιμοποιούσαν στην κοσμητική τους βοτάνια για να δίνουν ένα ξανθοκίτρινο χρώμα στα μαλλιά τους κυνηγώντας το ξανθό ιδεώδες της αρχέγονης φυλετικής μνήμης. Οι αγγειογράφοι του 6ου εώς και του 4ου αιώνα στα δημιουργήματά τους γνώριζαν κι' απέδιδαν το ξανθό και το καστανό χρώμα διαφορίζοντάς τα με διαφορετικά λούστρα είτε απέδιδαν απλούς σύγχρονους τους είτε ήρωες. Στους Φοίνικες έμπορους και τους ορφνούς η σκουρόχρωμους ναυτικούς άλλων εθνοτήτων της Ανατολής και του Νότου έδωσαν το όνομα «Φοίνιξ» λέξη που επίσης έδειχνε τον ώριμο χουρμά ή το ψαρί άλογο. Έτσι στην ελληνικότητα της Αρχαιότητας υπήρχαν γόνοι με όλες τις χρώσεις που σήμερα βρίσκονται σ' ολόκληρη την Ευρώπη και στην σημερινή Ελλάδα.

«Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΥΛΑΕΙ ΑΠ' ΤΑ ΠΡΟΓΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΡΟΣΚΟΠΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΓΟΝΟΣ».

Η Μακεδονία μας

Η Ελληνικότητα της Μακεδονίας ήταν και είναι ιστορικά αναμφισβήτητη. Παρ' όλα αυτά οι γείτονες Σλαβόφωνοι λαοί προβάλλουν διεκδικήσεις στηριγμένες σε θεωρίες ηθελημένα ανιστόρητες. Οι διεκδικήσεις αυτές είναι καθαρά εχθρικές κι επικίνδυνες για το μέλλον του Ελληνισμού.

Μπορεί βέβαια να υπάρχουν αξιόλογοι Έλληνες ιστορικοί και ολόκληρη Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών που ασχολείται με την ανασκευή Σκοπιανικών Θεωριών, η απάντηση όμως στην Ιστορία δεν δόθηκε ποτέ από ιστορικούς, παρά από τους ίδιους τους λαούς.

ΗΜακεδονία ήταν και είναι ελληνική, όσο οι Νεοέλληνες μπορούν να το επιβάλλουν. Οι μεν πρόγονοί μας έπραξαν ήδη το καθήκον τους. Δεν μπορούν πια από τους τάφους τους ν' αγωνιστούν ή να διεκδικήσουν οτιδήποτε. Απλά μας δείχνουν τον δρόμο και το καθήκον.

Στο παρόν άρθρο δεν πρόκειται να συνοψίσουμε συστηματικά τα αποδεικτικά στοιχεία της ελληνικότητας της Μακεδονίας. Θα ήταν μια ατέρμονη κι ανολοκλήρωτη προσπάθεια κι εξάλλου δεν μπορείς να συμπιέσεις την ιστορία σε λίγες γραμμές.

Θα τονιστούν όμως κάποιες διαστάσεις του θέματος, θα δοθούν κάποιες ιστορικές πληροφορίες, με μοναδικό σκοπό την καταπολέμηση όχι της ξένης προπαγάνδας αλλά του εσωτερικού εχθρού που ενεδρεύει στους δικούς μας συμπατριώτες. Ο εσωτερικός εχθρός, λέγεται ενδοτικότητα, αδιαφορία, κοσμοπολιτισμός, λέγεται «φιλελευθερισμός», «αγάπη στον πλησίον συνάνθρωπο των Βαλκανίων». Αυτός ο τελευταίος είναι πολύ της μόδας σε πολλούς μαρξιστοτραφείς ή μη, διανοούμενούς μας.

Εξάλλου, όπως λένε, όλοι στα Βαλκάνια αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα, πάντα βρίσκονται οι απαραίτητες κοινές πολιτιστικές παραδόσεις, υπάρχει ούτως ή άλλως κάποια φυλετική συγγένεια, πολλοί μάλιστα ισχυρίζονται ανοιχτά ότι πρόκειται για παραλλαγές ενός κοινού λαού, κατά προτίμηση Σλαβικού.

Βεβαίως, οι ανωτέρω απόψεις πολυπληθών συμπατριωτών μας, δυναμιτίζουν το μέλλον του Ελληνισμού, αλλά φαίνεται ότι λίγοι πια σ' αυτόν τον τόπο αντιλαμβάνονται ότι δημιουργείται τέτοιο πρόβλημα.

Τι σημαίνει Ελληνικότητα της Μακεδονίας; Η απάντηση περνάει μέσα από την έννοια της Ελληνικότητας και μέσα από τον ορισμό Μακεδονία.

Τι είναι Ελληνικό και τι είναι Ελληνισμός δύσκολα μπορεί να καθοριστεί επακριβώς. Αφορά μια θέληση, μια ιδέα και μια προϋπόθεση. Για να βαφτιστεί κάποιος Έλληνας πρέπει και να θέλει και να μπορεί να είναι Έλληνας συγχρόνως.

Ούτε η καταγωγή ούτε η μόρφωση αρκούν από μόνες τους. Κι ο γνησιότερος Έλληνας στην καταγωγή, θα μπορούσε να είναι ένας τέλειος Γενίτσαρος, αλλά κανένας ελληνοθρεμμένος Αιγύπτιος δεν θα μπορούσε να είναι Έλληνας, επίσης. Όσον αφορά την καταγωγή, αρκεί η Άρια Προέλευση (όσο ειδικότερα συγγενική τό-

σο καλύτερα), όσον αφορά την Παιδεία, αρκεί η συνειδητοποίηση της Παράδοσης, η αποδοχή του εθνισμού, η θέληση και ο αγώνας για την ίδια Ιδέα του Ελληνισμού, ο Πατριωτισμός. Χρειάζεται Ελληνική Ψυχή.

Τώρα τι είναι η Μακεδονία. Αναμφισβήτητα γεωγραφικός χώρος. Τα νότια σύνορα είναι το Αιγαίο Πέλαγος, ο Όλυμπος, τα Καμβούνια και τα Χάσια. Τα βόρεια εκτείνονται άνωθεν των λιμνών Πρέσπα και Αχρίδα, περιλαμβάνοντα το Κρούσοβο, τον Περλεπέ και τα Βελεσά και τις περιοχές Μελενίκου και Στρώμνιτσας. Δυτικό όριο η Πίνδος κι ανατολικό ο Νέστος.

Στα παραπάνω συμφωνούν άπαντες οι ξένοι, επίσης ιστορικοί, καθώς και οι γείτονες όπως ο J. Cvijic (Σέρβος).

Τα ίδια τα Σκόπια είναι μακριά από τα βόρεια σύνορα της γεωγραφικής Μακεδονίας, γι' αυτό είναι και ειρωνικό να θεωρούνται πρωτεύουσα της ονομαζόμενης Μακεδονίας της Γιουγκοσλαβίας.

Ποιοι είναι οι λαοί της Μακεδονίας, από τα αρχαία χρόνια ως σήμερα και ποια η καταγωγή και η συγγένειά τους με τον Ελληνισμό;

Στα αρχαία χρόνια, στην περιοχή αυτή ζούσαν πολυπληθή, κυρίως, θρακικά αλλά και ιλλυρικά φύλα, συγγενείς των Ελλήνων. Γνωστότεροι λαοί ήταν οι Βρύγες (μετέπειτα Φρύγες της Μ. Ασίας), Βοτιαίοι, Ήδωνοι, Βισάλτες, Οδομάντες, Εορδοί, Πιέρες, Παΐονες, Κρηστοναίοι, Αγριάνες κ.ά.

Γνωστή θρακική κατάληξη είναι η κατάληξη - ονία (π.χ. Μακεδονία). Οι Θράκες, λαός Άριος, ήταν πολυπληθής, κατά τον Ηρόδοτο «Θρηΐκιον δε Έθνος μέγιστον εστί μετά γε τους Ινδούς».

Η γλώσσα τους ήταν ινδοευρωπαϊκή, η θρησκεία τους, σχεδόν ίδια με των Ελλήνων.

Οι Μακεδόνες ήταν πριν το 800 π.Χ., εγκατεστημένοι στην Ήπειρο κι από κει μετανάστευσαν στη γεωγραφική Μακεδονία καθυποτάσοντας τους Θράκες. Οι τότε Μακεδόνες ήταν Δωρικό Φύλο. «Δωρικόν τε και Μακεδνόν Έθνος» κατά τον Ηρόδοτο.

Την εποχή του Φιλίππου Β', ο πληθυσμός της Μακεδονίας αριθμεί πάνω από 1.000.000 κατοίκους, που είναι κυρίως Θρακικής καταγωγής, αλλά Μακεδονικής, άρα, ελληνικής συνείδησης. Θράκες υπήρχαν σε πολυάριθμες ομάδες τόσο στη σημερινή Θράκη αλλά από τον Αίμο ως τον Δούναβη επίσης. Ο Αρριανός αναφέρει ότι το παλαιό όνομα της Θράκης ήταν Πέρκη και Αρία!

Οι Θράκες και οι Έλληνες ήταν πάντα συγγενείς. Οι εξελληνισμένοι Θράκες θεωρούνταν πάντα Έλληνες. Ακόμη και το όνομα «Θραξ» σημαίνει «υμνωδός» και έχει θρησκευτικό και ποιητικό νόημα. (Ο Ορφέας, ο Μουσαίος, ο Θαμύρις κι ο Εύμυλπος ήταν Θράκες).

Το επιφανέστερο ιερατικό γένος στους Δελφούς λεγόταν «Θρακίδες». Θράκες μυημένοι φρουροί φύλαγαν το Πανελλήνιο Αμφικτυονικό Συνέδριο.

Έλληνες και Θράκες πάντοτε είχαν σχέσεις συγγένειας, γι' αυτό και πολυάριθμες ελληνικές αποικίες δημιουργήθηκαν σε θρακικό έδαφος. Θρακικής καταγωγής ήταν πολλοί διάσημοι Έλληνες όπως ο Θουκυδίδης, ο Πρωταγόρας, ο Εκαταίος, ο Δημόκριτος, ο Μιλτιάδης, ο Θεμιστοκλής, ο Λεύκιππος κ.ά.

Θρακικής προέλευσης ήταν η λατρεία του Βάκχου. Την εισήγαγαν οι Θράκες που εγκαταστάθηκαν στη Νάξο, στη Βοιωτία (Μίνυες), στη Φωκίδα, στην Εύβοια (Άβαντες), στη Θεσσαλία και την Αττική (Ελευσίνα).

Οι Θράκες εκτός Μακεδονίας, θεωρούνταν βάρβαροι, όμως οι Θράκες της Μα-

κεδονίας και νοτιότερα, αφομειούμενοι, μπορούσαν να πάρουν μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες ως Έλληνες.

Τα παραπάνω είναι εξαιρετικής σημασίας. Γιατί πάντα μέχρι σήμερα το αρχαίο θρακικό αίμα είναι αίμα στενά ελληνικό κι όχι ξένο.

Οι Θράκες, όπως και οι Έλληνες, γνώρισαν τη Ρωμαϊκή κατάκτηση. Όμως οι ίδιοι ενώ εξελληνίστηκαν στην περιοχή της Μακεδονίας, εκλατινίστηκαν (κυρίως γλωσσικά), στην περιοχή από τον Αίμο μέχρι τον Δούναβη, από τους Ρωμαίους (πράγμα που δεν συνέβη με τους Έλληνες). Από την εποχή αυτή και μετά είναι λατινόφωνοι.

Όταν τα Σλαβικά στίφη πέρασαν τον Δούναβη, οι αρχαίοι πληθυσμοί αντιστάθηκαν μεν, αλλά ενώ μεν στους κάμπους σφαγιάστηκαν ή εκσλαβίστηκαν, στα δε ορεινά επιβίωσαν ως λατινόφωνοι ορεινοί πληθυσμοί, γνωστοί μέχρι σήμερα με την ονομασία Βλάχοι. (Έτσι ονόμασαν οι Σλάβοι τους ξένους: Βλαχ, πληθυντικός Βλάσι, στα παλαιοσλαβικά σημαίνει αλλόφυλος, ξένος).

Οι σημερινοί Βλάχοι της Ελλάδος είναι, λοιπόν, ντόπιοι εκλατινισμένοι Θράκες, Ιλλυριοί, Παίονες, ενώ κατ' αναλογία οι Σαρακατσάνοι, ελληνόφωνοι, κάθε προέλευσης (Μακεδόνες, Θράκες, Ιλλύριοι, Δωριείς, κ.λπ.).

Οι Βλάχοι της Ελλάδος, δεν συνδέονται με τους λατινόφωνους της Ρουμανίας. Δεν πρόκειται ούτε για μετοικήσεις νομάδων, μεταναστεύσεις κ.λπ. Απλά για παράλληλες επιβιώσεις εκλατινισμένων ντόπιων πληθυσμών. Εξάλλου, οι Αρομουνική διάλεκτος των Ελληνοβλάχων συγγενεύει γλωσσικά με την Ραιτο - Ρωμανική της Ελβετίας, (4η επίσημη Ελβετική Γλώσσα) παρά με τη Ρουμανική. Δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς μετανάστευση Ελβετών στην Πίνδο ή το αντίστροφο.

Έτσι πιστοποιείται ένα χαρακτηριστικό της Μακεδονίας. Ελληνικοί και Βλαχικοί πληθυσμοί συνεχίζουν φυλετικά την Ελληνικότητα.

Μένει να εξεταστεί η σλαβική, η τουρκομογγολική και άλλες διεισδύσεις λαών στη Μακεδονία.

Γεγονός είναι πως οι σλαβικές επιδρομές εκμηδένισαν τους πληθυσμούς της πεδινής υπαίθρου, όχι όμως τους ορεινούς και τις οχυρωμένες πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, που άντεξε στις βαρβαρικές επιδρομές τα βυζαντινά χρόνια.

Σλαβικές εγκαταστάσεις δεν σημειώθηκαν αξιόλογες στη Μακεδονία. Πολλά από τα σλαβόφωνα χωριά αποτελούνται από εκσλαβισμένους γλωσσικά κατοίκους, άλλωστε κι όχι από Σλάβους. Η πλειοψηφία των οικισμών στα όρια της Μακεδονίας ήταν και είναι ελληνική πάντοτε. Υπήρξαν όμως και Σλαυικοί. Η βουλγαρική προπαγάνδα είναι παρ' όλα αυτά χωρίς αντίκρυσμα. Οι ίδιοι οι Γερμανοί, υποτιθέμενοι σύμμαχοι των Βουλγάρων στην Κατοχή, έγραφαν στον «Οδηγό της Θεσσαλονίκης»:

«Οι καταιγίδες των μεταναστεύσεων των λαών, που τόσο συχνά καταμάστισαν τη βαλκανική χερσόνησο, από τον 3ο αιώνα ως σήμερα, διαλύθηκαν επάνω σ' αυτόν τον ισχυρότατο προμαχώνα του ελληνισμού (τη Θεσσαλονίκη). Δυό φορές οι Γότθοι αποκρούστηκαν εμπρός στη Θεσσαλονίκη (235 και 269 μ.Χ.). Έξι φορές στρατοπέδευσαν εμπρός στα στερεά τείχη της πόλης ορμητικά σλαβικά Φύλα (675 - 732). Με πολιορκίες κι αποφασιστικές μάχες εμπρός στις πύλες της Θεσσαλονίκης κρίνεται πάντα υπέρ των Ελλήνων, η πάλη του κράτους των Βουλγάρων (βρίσκεται στον κολοφώνα της ακμής του στα 1000 μ.Χ.) με τον Ελληνισμό.

»Στην έσχατη ανάγκη, φάνηκε κατά την παράδοση, ο Άγιος Δημήτριος, με κατά-

λευκα φορέματα επάνω σε άσπρο άλογο σαν σωτήρας της πόλης. Ο άγιος κέρδισε εκείνους τους αιώνες τη μεγαλύτερη υπόληψη των Ελλήνων του βυζαντινού κράτους. Έτσι η Θεσσαλονίκη κι ο προστάτης της Άγιος Δημήτριος έγιναν σύμβολα του άφθαρτου, του νικηφόρου Ελληνισμού». Γίνεται φανερή η νίκη του Ελληνισμού, η ύπαρξη, η επιβίωση και η επέκτασή του στη Μακεδονία του Μεσαίωνα.

Στο πέρασμα των αιώνων, τουρκομογγολικοί λαοί, όπως Ούζοι, Πετσενέγκοι, Κουμάνοι, καθώς και Πρωτοβούλγαροι, επέδραμαν και λεηλάτησαν τη Μακεδονία, αφήνοντας όμως ασήμαντες εγκαταστάσεις. Σελτζούκοι κι Οθωμανοί Τούρκοι ολοκληρώνουν τη σειρά των επιδρομέων χωρίς να εξελληνιστούν λόγω διαφορετικής θρησκείας.

Σέρβοι και Βούλγαροι, Έλληνες, Βλάχοι, Αλβανοί, Γύφτοι, Τούρκοι κι Εβραίοι αποτελούν το Μωσαϊκό των λαών της Μακεδονίας, αλλά και του Αίμου, λόγω των μετακινήσεων που παρατηρήθηκαν. Σλάβοι και Βούλγαροι εγκαθίστανται σε σλαβόφωνα χωριά της Μακεδονίας, ενώ Έλληνες φτάνουν στα παράλια του Εύξεινου δημιουργώντας πολυάριθμες παροικίες, σε σλαβικά και ρουμανικά εδάφη.

Το τελικό ξεκαθάρισμα μετά την τουρκική υποχώρηση, το υπαγορεύουν οι πληθυσμιακές αναλογίες σε κάθε περιοχή και οι εθνικιστικές διεκδικήσεις, που κορυφώνονται στους βαλκανικούς πολέμους και τον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η Ελλάδα, με τη σύμφωνη γνώμη της Σερβίας, που δεν γνωρίζει ανύπαρκτους «Μακεδόνες» την εποχή εκείνη, ανακτά τη Μακεδονία. Με τις ανταλλαγές πληθυσμών, που ακολουθούν τις συνθήκες του Νεϊγύ (1919) και της Λωζάννης (1923) Έλληνες από τη Βουλγαρία και την Ανατολική Ρωμυλία, αλλά και τον Πόντο και Μικρά Ασία, ερχόμενοι εγκαθίστανται στα μέρη που εγκαταλείπουν Τούρκοι και Βούλγαροι στη Μακεδονία. Δημιουργείται συντριπτική υπεροχή του Ελληνισμού.

Όσο για τους άθλιους Σέρβους των

Σκοπίων, που ονειρεύονται Σλάβους Μεγαλέξανδρους, οι όποιοι σλαβόφωνοι της Μακεδονίας υπήρξαν, μετακινήθηκαν, επαναπατριζόμενοι, λόγω της ανταλλαγής πληθυσμών. Δεν πήγαν όμως στην κραταιά και νικήτρια Σερβία, αλλά στην ηττημένη Βουλγαρία, γιατί δεν είχαν καμμιά ανύπαρκτη σλαβομακεδονική σερβική συνείδηση αλλά βουλγαρική.

Ούτως ή άλλως και οι λίγοι Σέρβοι πρόσφυγες επαναπατρίστηκαν στη Σερβία, η οποία εξεδίωξε τους Έλληνες των Σκοπίων, του Κρούσσοβου, της Αχρίδας και κυρίως του Μοναστηρίου, που από τότε είναι Σερβικό.

Ανάμεσα στους λαούς που πέρασαν από τη Μακεδονία, οι γοτθικές, φραγκικές, αρμενικές (Παυλικιανοί κ.ά.) εγκαταστάσεις παρέμειναν ασήμαντες φυλετικά και πολιτιστικά. Απ' αυτές οι αρμενικές ήταν οι σημαντικότερες.

Η Μακεδονία πάντοτε ελληνική, μητέρα γη του Φιλίππου Β' και του Αλεξάνδρου, θα μείνει πάντοτε ένας προμαχώνας του Ελληνισμού. Κάποτε Πέρσες πέρασαν και την υπέταξαν. Δύο αιώνες αργότερα, μετά τη μάχη στην Ισσό, ο Μέγας Μακεδόνας Βασιλιάς έπαιρνε εκδίκηση: «Οι υμέτεροι πρόγονοι (Πέρσες) ελθόντες εις Μακεδονίαν και εις την άλλη Ελλάδαν κακώς εποίησαν ημάς ουδέν προηδικημένοι· εγώ δε των Ελλήνων ηγεμών κατασταθείς και τιμωρήσασθαι βουλόμενος Πέρσας διέβην εις την Ασίαν, υπαρξάντων υμών·...».

Αυτά έγραφε στον τρομαγμένο Δαρείο ο Αλέξανδρος, όπως τα διέσωσε ο Αρριανός.

Όσο για τη στενή Εθνολογική Συγγένεια στα Βαλκάνια που ισχυρίζονται και εύχονται πολλοί «Έλληνες», αρκεί ν' αναφέρει κανείς τις γνώμες των ξένων Περιηγητών στα Βαλκάνια, που διακρίνουν τις βασικές διαφορές στη Φυσιογνωμία, τον Χαρακτήρα, την Ενδυμασία και τον τρόπο ζωής (π.χ. V. Bérard: Τουρκία και Ελληνισμός).

Σίγουρα, υπάρχει μια συγγένεια που βασίζεται στα υπολείμματα των θρακικών φυλών, πλην όμως οι επιμειξίες με Σλάβους, αλλά ακόμη και Αρμένιους και Τουρκομογγόλους (κυρίως στη Βουλγαρία), διαφοροποιούν τους Έλληνες από τους γείτονές τους. (Για παράδειγμα και η ομάδα αίματος Β είναι σε μεγαλύτερη συχνότητα στους Σέρβους και ιδίως τους Βουλγάρους, παρά στους Έλληνες, χωρίς αυτό βέβαια από μόνο του να έχει ιδιαίτερη σημασία).

Στη Νότια Βουλγαρία, την Ανατολική Ρωμυλία υπάρχει ακόμη εκσλαβισμένο ελληνικό στοιχείο. Φυλετική συγγένεια σε μικρό βαθμό δημιουργούν Αρμενοειδείς εκ Καπαδοκίας πληθυσμοί, που εξελληνίστηκαν ή εκβουλγαρίστηκαν, προερχόμενοι από μεταναστεύσεις που σκόπιμα προκάλεσαν κάποιοι Βυζαντινοί αυτοκράτορες.

Περισσότερες κι αναλυτικότερες πληροφορίες πάνω στην ελληνικότητα της Μακεδονίας μπορεί να αναζητήσει ο αναγνώστης στην πλούσια βιβλιογραφία της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, στα έργα του καθηγητού Ιστορίας Π. Βακαλόπουλου, στις έρευνες του καθηγητού Ανδρόνικου, στα βιβλία άλλων ιστορικών, όπως ο κ. Σακελαρίου και ο κ. Χαράνης και φυσικά στους παλαιότερους Παπαρρηγόπουλο, Σάθα, Καρολίδη και πολλούς άλλους.

Όμως, κάθε Πατριώτης πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι την ελληνικότητα της Μακεδονίας, καλύτερα από τον καθένα την πιστοποιεί ο θρύλος του Μεγα Αλέξανδρου, το θαύμα του Αγίου Δημητρίου και πρωτίστως το αίμα του Παύλου Μελά, των Μακεδονομάχων και όσων έπεσαν στην υπηρεσία της Μεγάλης Ιδέας.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΖΗΜΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΟΡΟ

ΠΑΛΙ ΜΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΚΑΙΡΟΥΣ ΠΑΛΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΘΑ 'ΝΑΙ

Οι μνήμες μας στάζουν αίμα...

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ των Αυτοκρατόρων. Ο ΠΟΝΤΟΣ του Διγενή Ακρίτα και των Κομνηνών. Η ΙΩΝΙΑ του Ομήρου. Η ΚΥΠΡΟΣ των ηρώων της ΕΟΚΑ. Πού πήγανε όλα αυτά; Γιατί σήμερα δεν είναι δικά μας;

Κάθε φορά που στρέφουμε το βλέμμα μας προς Ανατολάς, μπορούμε και τους ακούμε. Οι φωνές, οι κραυγές αμέτρητων μυριάδων νεκρών Ελλήνων που οι ψυχές τους ζητούν επιτέλους την ΕΚΔΙΚΗΣΗ. Ακούμε το μοιρολόι ενός ολόκληρου Έθνους, που μένει τόσους αιώνες ακρωτηριασμένο, ένα μοιρολόι που τείνει να γίνει πια επιθανάτιος ρόγχος. Το παρελθόν μας ζητάει την πολυπόθητη δικαίωση, μα το παρόν μας του την αρνείται πεισματικά, παγιδευμένο στο παιχνίδι των σιωνιστικών αντιδραστικών κύκλων. Το δημοκρατικό κατεστημένο, κεφαλαιοκράτες και κομμουνιστές και λοιποί, όλοι μαζί νιώθουν φρίκη μπροστά στη Μεγάλη Ιδέα. Αγνοούν πλήρως τα πεπρωμένα μιας ολόκληρης φυλής, γι' αυτούς οι έννοιες Τιμή και Αγώνας είναι «αντικείμενα» πεπαλαιωμένα και μουσειακά, που καμία σχέση δεν έχουν, δεν πρέπει να έχουν, με το σημερινό πνεύμα της διαβόητης «Ελληνοτουρκικής φιλίας».

Και βγαίνει κάποιο αχαρακτήριστο ανθρωπάκι, γνωστός και μη εξαιρετέος «υποδελφίνος» της αντιπολίτευσης και λέει αναίσχυντα πως: «Τα οράματα σήμερα είναι για τους υπανάπτυκτους». Ορίστε, λοιπόν, το νεοφιλελεύθερο ύφος και ήθος, να οι άνθρωποι (;) που θα κυβερνήσουν μιά μέρα τον πολύπαθο αυτό τόπο. Εμείς, κύριε νεοφιλελεύθερε, δεν ξέρουμε ποιοι μπορεί να έχουν ακόμα και σήμερα οράματα, αλλά σαν Έλληνες πατριώτες ξέρουμε ποιοι δεν έχουν στα σίγουρα και δεν δικαιούνται να έχουν. Τέτοιοι είναι οι βολεμένοι, οι πουλημένοι, οι ανίκανοι, οι έκφυλοι και οι προδότες. Βεβαίως, ούτε και οι νεκροί αλλά αυτοί είναι οι καλύτεροι απ' όλους τους προαναφερθέντες γιατί μπορούν να ζητούν, να απαιτούν από εμάς τους ζωντανούς (όχι μόνο με τη βιολογική έννοια της λέξης) να έχουμε.

Γιατί εμείς ΕΙΔΑΜΕ...

Είδαμε κάποιο αχνό απομεσήμερο στην Πύλη του Ρωμανού τον τελευταίο Αυτοκράτορα να μάχεται με ματωμένο το σπαθί την Ασιατική λαίλαπα. Και γύρω του μια χούφτα πιστών ως το τέλος ανδρών.

Είδαμε τους μαυροντυμένους Πόντιους αντάρτες να πολεμούν μανιασμένα τις τουρκικές ορδές και μετά να τραβάνε το τελευταίο τους φυσίγγι στο κορμί τους.

Είδαμε τον Παλληκαρίδη να βαδίζει έφηβος προς την κρεμάλα των δημοκρατών, με βήμα σταθερό και μάτι καθάριο. Και τον Γρηγόρη Αυξεντίου να προτιμάει να πεθάνει μαχόμενος με τρόπο μαρτυρικό παρά να δώσει στους δημοκράτες την ευχαρίστηση να τον πιάσουν ζωντανό.

Είδαμε τη Σμύρνη να βάφεται κατακόκκινη από τις φλόγες και το αίμα.

Είδαμε τις τουρκικές πεδιάδες σπαρμένες με κόκκαλα και όπλα.

Γιατί ήμασταν κι εμείς εκεί. Και το τόσο αίμα που χύθηκε ήταν και δικό μας. Και η γη που σκλαβώθηκε ήταν και δική μας. Και οι Έλληνες που υπέφεραν ήταν αδέλφια μας. Αλλά βεβαίως θα μου πείτε πως όλα αυτά είναι ψιλά γράμματα, καταχωνιασμένα σε κάποια σκονισμένα βιβλία ιστορίας, τότε που τα βιβλία γραφόντουσαν με την ΨΥΧΗ και όχι με το συμφέρον. Σήμερα είναι εποχή προόδου, ανάπτυξης και κουλτούρας, τα Οράματα είναι... Δεν μας ενδιαφέρει για ποιους είναι, δεν μας ενδιαφέρει τίποτε παραπάνω από την καλοπέρασή μας, την ησυχία μας και τη μιζέρια μας. Σήμερα είμαστε ευτυχείς σαν τα γουρούνια που κυλιούνται στη λάσπη, γιατί έχουμε ειρήνη, video, νέγρικη «μουσική», μπόλικο φαΐ, κόμματα πολλά και μαλακά χέρια. Και όποιος τολμάει να έχει Οράματα τότε και γι' αυτόν έχουμε κάτι: περιθώριο και φυλακή.

Μας έταξε η μοίρα της Φυλής να ανδρωθούμε σε μια πατρίδα κουτσουρεμένη, σκιά πραγματική αυτής που θα έπρεπε να είναι. Και μας έταξε το βαρύ έργο του Αγώνα για μια ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ σε μια ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ. Ο Εθνικοσοσιαλιστικός μας Αγώνας είναι σκληρός και χωρίς ωφελιμιστικές προσδοκίες. Όλοι εναντίον μας, όλα εχθρικά. Αυτό που μας δίνει κουράγιο είναι η ΠΙΣΤΗ και το ΟΡΑΜΑ πως μια μέρα τα Ελληνικά λάβαρα θα ξαναυψωθούν στα ερειπωμένα τείχη της Κωνσταντινούπολης. Πως μια μέρα ο Ποντιακός Αετός θα ξαναπετάξει πάνω από την Τραπεζούντα. Πως μια μέρα το Αιγαίο θα ξαναγίνει λίμνη Ελληνική. Πως μια μέρα επιτέλους θα μπορούμε να καυχηθούμε πως δεν έχει μείνει ρουθούνι τούρκικο στα χώματα τα δικά μας, τα Ιερά και Προαιώνια. Γι' αυτό μας το Όραμα ζητάμε συναγωνιστές. Οι άλλοι μπορούν ν' αρπάζουν μια πλαστική, χρωματιστή σημαιούλα και να τρέξουν σε κάποια προεκλογική συγκέντρωση. Εκεί θα μπορέσουν να διαδηλώσουν όλη τους την κομματική αφοσίωση, την αφέλειά τους, την «πίστη» τους στα λόγια του «μεγάλου αρχηγού», που θα υπόσχεται «ακόμα καλύτερες μέρες», «φθηνά αυτοκίνητα» και «εκδημοκρατισμό των ενόπλων δυνάμεων». Έτσι τυφλωμένοι κάποια άλλη μέρα (ή και νύχτα) θα ξανατρέξουν κρατώντας σημαιάκια να υποδεχτούν τους βάρβαρους εισβολείς, προσφέροντας με περισσή ευκολία «γη και ύδωρ».

Άνθρωποι χωρίς Οράματα είναι άνθρωποι ψυχικώς νεκροί, άνθρωποι παραιτημένοι, απρόσωποι και μικροί. Άνθρωποι που δεν είναι έτοιμοι να πολεμήσουν για την πατρίδα τους, είτε για να την υπερασπιστούν, είτε για να την επεκτείνουν στα φυσικά της όρια, δεν αξίζουν να λέγονται Έλληνες. Για τους Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές υπάρχει μόνο ένα δόγμα: ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ Η ΕΛΛΑΣ. Και η δική μας Ελλάδα έχει τα δικά της σύνορα αρκετές εκατοντάδες χιλιόμετρα πιο Ανατολικά, από εκεί που είναι σήμερα. Και για να ξαναπάμε ως εκεί υπάρχει μόνο ένας δρόμος: ΠΟΛΕΜΟΣ. Ένας πόλεμος όμως που θα γίνει με τους δικούς μας όρους και τον οποίο δεν θα πάψουμε προτού νικήσουμε ή προτού αφανισθούμε. Οπωσδήποτε δεν θα εμπλακούμε εμείς με τη θέλησή μας σε κάποια σύρραξη εντυπωσιασμού. Δεν θα ανεχθούμε να μας στείλουν σε κάποιο πόλεμο οι πολιτικοί, μόνο και μόνο για να τον σταματήσουν απότομα κάποια στιγμή και να εμφανισθούν έτσι οι ίδιοι σαν «ειρηνιστές». Δεν θα σκεπάσουν τα δικά μας κορμιά τα πεδία των μαχών για να ξεπεράσουν μερικές μεγαλοβιομηχανίες (πολεμικές και μη) την οικονομική τους κρίση. Δεν θα απελευθερώσουμε εμείς την Πόλη μόνο και μόνο για να μας διατάξουν την άλλη ημέρα να υποχωρήσουμε.

Όταν εμείς θα χυμήξουμε προς Ανατολάς, θα κάψουμε πίσω μας τις γέφυρες μην αφήνοντας την παραμικρή οδό υποχώρησης. Τότε θα μείνει μόνος οδηγός μας το Όραμα και ποτέ πια Ελληνική Πολεμική Σημαία δεν θα ξαναιχμαλωτισθεί. Αλλά τότε τα δισεκατομμύρια που ξοδεύονται για τις εκλογές θα γίνονται άρματα μάχης και πυροβόλα. Γιατί θα είναι ο Εθνικοσοσιαλισμός που θα λαμπραίνει με την κυριαρχία του έναν Ελληνισμό εύρωστο, υγιή, Άριο. Τότε που ένα ολόκληρο Έθνος και η εκλεκτότερη Φυλή ανάμεσα σε όλες τις Άριες θα μπορούν να είναι ξανά υπερήφανα για τα παιδιά τους. Μέχρι τότε όμως εμείς θα εξακολουθούμε να αγωνιζόμαστε, να πιστεύουμε και να σφίγγουμε τα δόντια. Μέχρι τότε θα αφουγκραζόμαστε τις διδαχές των πολεμιστών προγόνων μας και θα κρατάμε τις ψυχές και τα κορμιά μας ακμαία και σκληρά. Γιατί για εμάς τίποτα ακόμα δεν έχει χαθεί. Γιατί για εμάς τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει τη γοργά επερχόμενη εκπλήρωση των Οραμάτων μας. Γιατί εμείς το ξέρουμε πως όταν θα φθάσει η Μεγάλη Ώρα θα φανούμε αντάξιοι του ένδοξου παρελθόντος και αμείλικτοι τιμωροί του σάπιου παρόντος.

Οι μνήμες μας στάζουν αίμα...

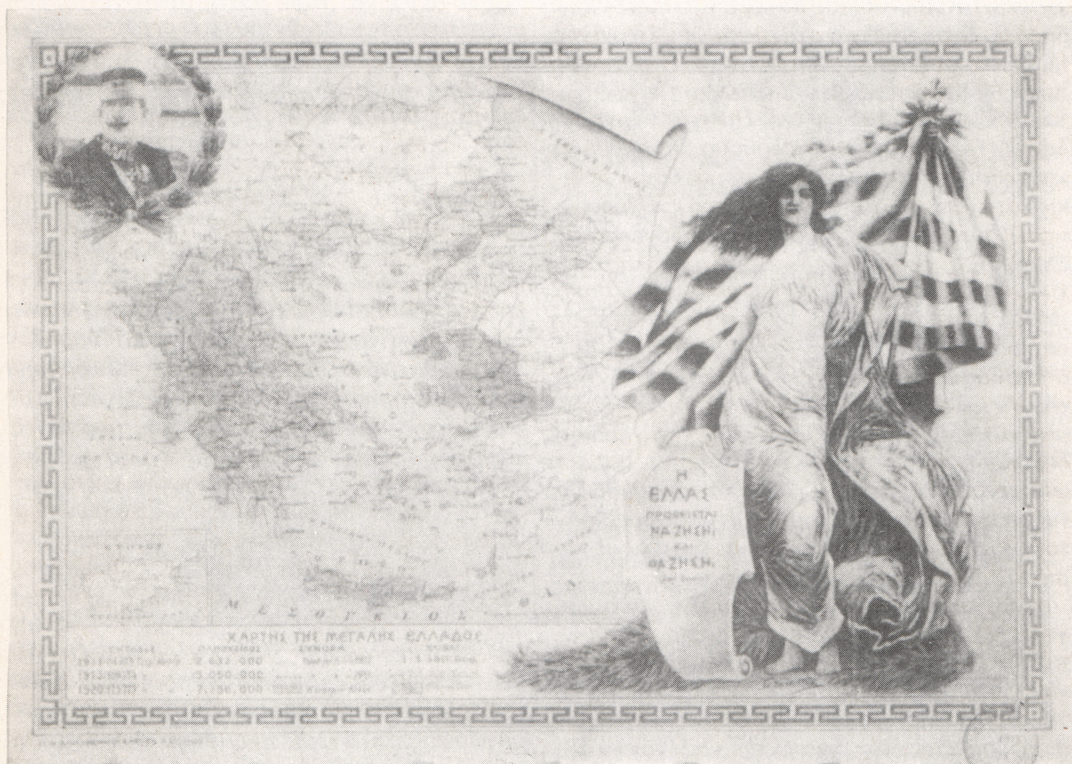
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΙΔΗΣ

**Μήτε η Σπάρτη, μήτ' η Αθήνα, μήτε η Πόλη!
Την Αθήνα την αφιόνισε μια Εβραία
μέσ' απ' το Γεσθημανί.
Που είν' η Σπάρτη; Δεν το ξέρω.
Ξέρω το Μυστρά. Κι η Πόλη η κοσμοξάκουστη
τώρα τούρκισσα κι αυτή.**

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

ΧΘΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΠΑΝΤΟΤΕ

*Πόσο απαραίτητο, πόσο αναγκαίο είναι ένα ΟΡΑΜΑ, ένας ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ, μια ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ σε ένα έθνος για να ζήσει; Για να ζήσει δημιουργικά, δικαιολογώντας την παρουσία του σε αυτόν τον Κόσμο; Οι Καίσαρες της λογικής, οι δικτάτορες της τυραννίας του οικονομικού δόγματος απαντούν πως όχι μόνο απαραίτητο δεν είναι, αλλά αποτελεί και εμπόδιο στην πορεία ενός κράτους προς την οικονομική «ανάπτυξη». **Οι αδίστακτοι νόμοι της παραγωγής και της κατανάλωσης, που έχουν μετατρέψει τους ανθρώπους σε κτήνη, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρουσίας σε όνειρα, οραματισμούς, Ιδέες. Και κατά τούτο η Πίστη σε μια ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ είναι ταυτόχρονα και μια συνειδητή πολιτική επιλογή.** Οράματα, έγραψε τελευταία σε άρθρο του στο «ΒΗΜΑ» ένας από τους δελφίνους της Ν.Δ. έχουν μόνο οι υπανάπτυκτοι λαοί, οι προοδευτικοί λαοί ζητούν από την πολιτική αυτούς που απλά και μόνο είναι καλοί διαχειριστές της εξουσίας, δηλαδή με άλλα λόγια καλοί διαχειριστές των οικονομικών του κράτους. Τελευταία, ένας Ακαδημαϊκός στον εορτασμό της 25ης Μαρτίου μίλησε από το βήμα της Ακαδημίας για τη Μεγάλη Ιδέα και ο αμπελοφιλόσοφος - διαφημιστής Νίκος Δήμου απάντησε με σχόλιό του από τον σταθμό του Έβερτ, λέγοντας «τι πράγματα είναι αυτά, που βρισκόμαστε; Εδώ ο κόσμος προχωρεί, εδώ βα-*

δίζουμε προς την Ενωμένη Ευρώπη και η Ακαδημία μας μιλά για τη Μεγάλη Ιδέα;».

— Μεγάλες κουβέντες, γεμάτες στόμφο, δοκησισοφία και δογματισμό: «Δεν θέλουμε οράματα», «θέλουμε μόνο διαχειριστές», «βαδίζουμε στην Ενωμένη Ευρώπη», «ο κόσμος προχωράει μπροστά» και άλλα σχετικά. Το ερώτημα, που θα μπορούσε να θέσει κανείς σε όλους αυτούς και στο οποίο φυσικά ας μην περιμένει απάντηση, είναι το εξής: «Πώς εννοείτε, κύριοι, αυτό το μπροστά; Ποια είναι αυτή η Ενωμένη Ευρώπη; Τι βάζετε στη θέση των οραμάτων;», «ποιο είναι το μπροστά; Οι 400 δολοφονίες ημερησίως στη Νέα Υόρκη; Οι 300.000 φορείς AIDS αυτή τη στιγμή στη Νέα Υόρκη; Ποιο είναι το μπροστά; Το εμπόριο ναρκωτικών με τις ευλογίες σας απ' άκρη σ' άκρη της οικουμένης ή τα εκατομμύρια ανέργων αυτή τη στιγμή στον Κόσμο; Πώς εννοείτε την πρόοδο; Με την καταστροφή του περιβάλλοντος, με το νέφος και τα τοξικά απόβλητα;». Και όμως, θα βρουν απάντηση και στα αμείλικτα αυτά ερωτήματα, θα απαντήσουν με σοφιστικές αρλούμπες, αναφέροντας χιλιάδες αριθμούς και παραλείποντας ασφαλώς να απαντήσουν στο γιατί σήμερα η πλειοψηφία των «ανεπτυγμένων» λαών της οικουμένης έχει ταυτόχρονα το μεγαλύτερο ποσοστό εγκληματικότητος, το μεγαλύτερο ποσοστό χρήσεως ναρκωτικών, το μεγαλύτερο ποσοστό αυτοκτονιών...

— Σε όλους αυτούς τους φτηνούς διαφημιστές του εξοντωτικού για τον άνθρωπο σημερινού κατεστημένου θα απαντήσουμε και θα πούμε Άξιος ο μισθός σας κύριοι, μα του κάκου θα πάει κάθε προσπάθειά σας. Η εβραϊκή υλιστική κοινωνία, που χτίζετε, μια μέρα θα σωριαστεί σε ερείπια σαν πύργος παιδικός πάνω στην άμμο. Κι αυτό γιατί ο άνθρωπος είναι πλασμένος με οράματα, χωρίς οράματα πεθαίνει, σβήνει, ξεχνιέται. Και ο ΕΛΛΗΝΑΣ, το άνθος της οικουμένης, ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ της Λευκής Φυλής, είναι δύο φορές πλασμένος έτσι. Και ότι σε αυτόν τον κόσμο υπάρχει για να τον Τιμά σε οράματα ήταν βασισμένο. Πιστεύουμε σε Οράματα, τα Όνειρα είναι η τροφή της Δημιουργίας, ο Κόσμος και χθες και σήμερα και πάντοτε θα ανήκει σε αυτούς που τολμούν τα αδύνατα, σε αυτούς που ξεπερνούν την ανήμπορη για πόθους λογική. ***Ο Κόσμος ανήκει στους Οραματιστές, στους δημιουργούς και όχι στους οικονομολόγους. Κι αν σήμερα το χρήμα ρυθμίζει τις τύχες των λαών, αυτό δεν είναι παρά μια παρένθεση, μια παρένθεση που θα ξεπεραστεί από τον ίδιο τον Φυσικό Νόμο και θα μείνει στους αιώνες που έρχονται σαν ο κακός εφιάλτης της Ιστορίας.***

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

— Με γνώμονα λοιπόν και κανόνα πως λαός χωρίς οραματισμούς, χωρίς Ιδέες και όνειρα είναι ένας λαός ανήμπορος να γράψει ιστορία, θα επιχειρήσουμε να μιλήσουμε με λίγα απλά και ξεκάθαρα λόγια για τη Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού. Το κείμενο αυτό σε καμμία περίπτωση δεν είναι μία μελέτη ιστορική, ούτε φιλοδοξεί σε μια ψυχρή, λεπτομερή και «αντικειμενική» παράθεση των γεγονότων, είναι ένα κείμενο γραμμένο μέσα από την καρδιά ενός από τους τελευταίους πιστούς της Μεγάλης Ιδέας.

— Η Μεγάλη Ιδέα του Ελληνισμού της νεώτερης Ιστορίας του Έθνους μας τις ρίζες έχει σε αυτή την ίδια τη θλιβερή ημέρα της πτώσεως της Αυτοκρατορίας μας. Ο ηρωικός θάνατος του τελευταίου Αυτοκράτορα, ο Μύθος του Μαρμαρωμένου Βασιλιά ήταν το θεϊκό νέκταρ, που έδωσε σάρκα και οστά στους πόθους του σκλαβωμένου λαού μας. Το όνειρο για την Ανάσταση του Ελληνισμού, για την επανασύσταση της Ελληνικής Αυτοκρατορίας, ήταν η δύναμη εκείνη που όπλισε τα χέρια των Αγωνιστών του Γένους, που ενέπνευσε τις ψυχές των Εθναποστόλων στα χρόνια της πικρής σκλαβιάς. Κανένας «οικονομολόγος», κανένας πολιτικάντης δεν συντρόφεψε τον λαό μας στη δοκιμασία του. Και όσοι υπήρχαν τότε, δεν έκαναν τίποτε άλλο, όπως και σήμερα άλλωστε, από το να είναι λακέδες και διαχειριστές στο θησαυροφυλάκιο του ξένου αφέντη. Οι προφητείες του Αγαθάγγελου, ο Λόγος ο Προφητικός του Πατρο-Κοσμά, η αδούλωτη Μάνη, το ανυπόταχτο Σούλι, τα ανήμερα Σφακιά, ο Ρήγας, ο Λάμπρος Κα-

τσώνης, οι κλέφτες και αρματωλοί, οι Πόντιοι αντάρτες, τα 'Αγραφα, τα Τζουμέρκα, παντού σε κάθε γωνιά της Ελληνικής γης σιγόκαιγε το καντήλι της λευτεριάς, μιας λευτεριάς Πανελλήνιας, Κυρίαρχης, Αυτοκρατορικής, σιγόκαιγε ο πόθος για μια Νέα Ελληνική Αυτοκρατορία και όχι για ένα μικρό κράτος - μαριονέτα στα χέρια των ξένων μεγάλων δυνάμεων.

— Ο πόθος αυτός έφερε την Επανάσταση και την πρώτη Ελληνική Ανεξαρτησία. Στα χρόνια που ακολούθησαν, είδε ο Ελληνισμός με έκπληξη έναν Βασιλιά που είχαν φέρει οι ξένοι σαν τοποτηρητή, να γίνεται περισσότερο 'Ελληνας από τους 'Ελληνες. Είδαν τον 'Οθωνα να γίνεται ένθερμος υποστηρικτής της Μεγάλης Ιδέας και τον αγκάλιασαν. Την ίδια στιγμή, οι ξένοι είχαν αποφασίσει την εξόντωσή του. Πόσοι αλήθεια 'Ελληνες γνωρίζουν πως οι 'Αγγλοι είχαν προτείνει στον 'Οθωνα την παραχώρηση των Ιονίων νήσων με αντάλλαγμα επίσημη δήλωσή του ότι παραιτείται κάθε λοιπής διεκδικήσεως από την Οθωμανική Αυτοκρατορία; Πόσοι γνωρίζουν πως σε αυτή την ιταμή και δόλια πρόταση της Βρετανίας είχε απαντήσει αρνητικά ο 'Οθωνας, λέγοντας πως δεν είναι δυνατόν να καταδικάσει το μεγαλύτερο μέρος του Ελληνισμού σε αιώνια δουλεία; Με αυτή του την άρνηση ο 'Οθωνας είχε υπογράψει και την καταδίκη του. Δεν πέρασε πολύς καιρός και οι 'Αγγλοι απήντησαν, γνωστή η συνταγή, με τη «δημοκρατική επανάσταση» της 3ης Σεπτεμβρίου. Να σκεφθείτε δε πόσο δημοκρατική ήταν, που χρονικογράφοι της εποχής αναφέρουν πως οι επαναστάτες για να δείξουν πως έχουν λαϊκό έρεισμα απελευθέρωσαν στη διάρκεια των γεγονότων τους φυλακισμένους με την εντολή να φωνάζουν «Ζήτω το Σύνταγμα». Αυτοί όμως δεν κατάλαβαν καλά, ούτε ήξεραν άλλωστε τι εστί «Σύνταγμα» και υπέθεσαν ότι πρόκειται για κάποιο πρόσωπο και έτσι αντί για «Ζήτω το Σύνταγμα», φώναζαν «Ζήτω ο Σύνταγμας»... 'Ετσι, εκθρονίστηκε, μετά από λίγο καιρό, ο 'Οθωνας και στη θέση του ήρθε ο Γεώργιος ο Α'. Τίποτε όμως δεν κατόρθωσε και πάλι η Αγγλία, γιατί τούτη η Γη είναι Γη Μαγική! Ποτίζει κατά πως λέει ο Περικλής Γιαννόπουλος, τους ανθρώπους και τους γεμίζει πόθους, όνειρα, ιδέες! Στη θέση του Μεγαλο-Ιδεάτη 'Οθωνα ήρθε άλλος, ο πρωτότοκος γιός του Βασιλιά, ο Διάδοχος Κωνσταντίνος, ο Αετός, ο Στρατηλάτης.

— 'Ετσι φτάνουμε στους Βαλκανικούς πολέμους, όπου ο Ελληνισμός ενωμένος μεγαλουργεί. Οι ξένοι όμως γνωρίζουν πόσο ευάλωτος από την ίδια τη φύση του είναι ο Ελληνισμός στο πικρό φαρμάκι του διχασμού και για μια ακόμη φορά, σε μια κρίσιμη στιγμή της ιστορίας του ο Λαός μας διχάζεται. Παρ' όλα αυτά είναι ασυγκράτητος και έτσι φθάνουμε στις 2 Μαΐου του 1919, όπου για πρώτη φορά μετά από τόσους αιώνες Ελληνικός Στρατός περνά στην Ασιατική Ελλάδα. Στις 2 Μαΐου του 1919 ο Ελληνικός Στρατός αποβιβάζεται στη Σμύρνη και ένας Λαός, ο Λαός της Ιωνίας με μια παρουσία στην περιοχή τριών χιλιάδων χρόνων, πανηγυρίζει. Η Μεγάλη στιγμή έχει έρθει, ο Ελληνικός Στρατός χύνεται ασυγκράτητος στην Ασία. Νίκες παντού, ο Ελληνικός Στρατός προχωρεί και οι σύμμαχοι, γνωρίζοντας πόσο επικίνδυνη μπορεί να γίνει για τα σχέδιά τους μια Μεγάλη Ελλάδα, αποφασίζουν να αντιδράσουν. Αποσύρουν την εύνοιά τους από την Ελλάδα και αρχίζουν με τρόπο να ενισχύουν τον Εβραίο επικεφαλή των Τούρκων, Κεμάλ Ατατούρκ. Την ίδια στιγμή οι μπολσεβίκοι, που έχουν πια επικρατήσει στην Αγία Ρωσία, δίνουν αφειδώς όπλα και χρήματα στον σφαγέα του Ελληνισμού, Εβραίο Κεμάλ Ατατούρκ. Στη στοιχειωμένη ποταμιά, στον Σαγγάριο, οι 'Ελληνες γνωρίζουν την ήττα και ο Στρατός μας υποχωρεί. 1922, ο Ελληνικός Στρατός εγκαταλείπει την Ασία και οι Τούρκοι φονιάδες ξεριζώνουν κάθε τι Ελληνικό, χωρίς βέβαια να κατορθώσουν να ξεριζώσουν την Ιστορία, τις Μνήμες, τον πόθο μας για δικαίωση.

— Με τσακισμένα τα φτερά ο Ελληνισμός από την καταστροφή του 1922 μέχρι σήμερα, δεν κατόρθωσε ακόμη να περάσει στην αντεπίθεση και να αντιμετωπίσει τον τουρκικό κίνδυνο. 'Ολα αυτά τα χρόνια οι προκλήσεις εκ μέρους των Τούρκων υπήρχαν,

οι Έλληνες όμως δυστυχώς αντιδρούν παθητικά. Το 1955 έκαμαν τον διωγμό των Ελλήνων της Πόλης, το 1974 σκλάβωσαν τη μισή Κύπρο και σήμερα, χωρίς ίχνος ντροπής, μιλούν για καταπιεσμένους Τούρκους στη Θράκη. Όμως εμείς οι «ευτυχισμένοι» Έλληνες του 1989 αδιαφορούμε. Σκοτωνόμαστε μεταξύ μας για το ποιος θα κερδίσει τις εκλογές, κοιτάμε ποιον βουλευτή θα βρούμε για κανέναν διορισμό από το παράθυρο και αδιαφορούμε... Το όνειρο της Μεγάλης Ελλάδας έχει αντικατασταθεί από τον εφιάλτη και το άγχος της «μεγάλης 'κονόμας» και ο Μεγάλος Ηγέτης, που θα μας οδηγήσει στη Νίκη και στη Δικαίωση έχει αντικατασταθεί από τον «μεγάλο διαχειριστή», που θα γεμίσει τις τσέπες μας με λεφτά... **Η Πατρίδα μας καθημερινά αυτοκτονεί μέσα στη λάσπη του συμφεροντολογισμού και της μανίας του καταναλωτισμού και ελάχιστοι έχουν απομείνει με Πίστη σε Ένα Ιδανικό. Όμως αρκούν, αρκούν για να κρατήσουν την ελπίδα ακόμα ζωντανή, για να κρατήσουν τον λόγο του λαού μας ανεκπλήρωτη επιθυμία: «Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θάνει».**

Λίγοι, ναι λίγοι, η Αλήθεια πρέπει να λέγεται όσο πικρή και νάναι, λίγοι απέμειναν Πιστοί στην Ιδέα για μια Μεγάλη Πατρίδα, στην Ιδέα για καινούργια Δυνατή Ελλάδα. Όμως αρκούν, αρκούν για την Άγια εκείνη ημέρα, που Πρωτοπόροι θα σηκώσουν τη Σημαία της Εθνικής Ανόρθωσης απ' άκρη σ' άκρη σε ολόκληρη τη χώρα. Και η ημέρα αυτή θα 'ρθει, γιατί πρέπει να 'ρθει, γιατί το απαιτούν πρώτα απ' όλα οι ψυχές των Στρατιωτών μας, που σκόρπισαν τα κόκκαλά τους σε κάθε γωνιά της Ελληνικής Ασίας.

— 1989, οι Έλληνες «ευαίσθητοι» ενδιαφέρονται σήμερα για την ελευθερία των μαύρων στην Αφρική, για τους Αρμένιους, τους Κούρδους, για όλους. Βλέπουν και είδαν με συμπάθεια την επιστροφή των σιωνιστών στην Παλαιστίνη μετά από 2.000 χρόνων απουσία και όμως κανείς δεν μιλά, κανείς δεν πιστεύει στην επιστροφή των Ελλήνων στην Ασία, μετά από μια μόλις εξηντάχρονη απουσία. Εμείς οι Έλληνες Πατριώτες του Λαϊκού Συνδέσμου Πιστεύουμε σε αυτό, έχουμε καθήκον να Πιστεύουμε σε αυτό, έχουμε καθήκον να Πιστεύουμε και να αγωνιζόμαστε για να ξαναγίνουν Ελληνικές η Σμύρνη, η Προύσα, η Ιωνία, ο Πόντος, η Κωνσταντίνου Πόλη. Γιατί για μας δεν υπάρχουν χαμένες Πατρίδες, υπάρχουν μόνο σκλαβωμένες Πατρίδες!

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

